

I templet bad hon, så mild och from,
Sin sista bön. O flicka! m. m.

20.

En två Serafer i marmor-strud
Wid altaret stå;
De gråto ljudt, när döds-flockans ljud
Begynte gå. O flicka! m. m.

21.

Och bödeln höjde sitt skarpa swärd,
Och Anna dog.
En gyllne Engel till ljufets werld
Dess anda tog. O flicka! m. m.

22.

Och hela staden i sorg nu stod
Wid Annas lik;
Och skandarn, renad af hennes blod,
Blef stor och rik! O flicka! m. m.

23.

Den ros, som växte så fager opp
På Trotsö strand,
Den sänkte ren sin wisknade knopp
För skördarns hand. O flicka! m. m.

Twenne Nya

W i s o r.

Den Första:

Frieriet.

Eika swårt det är att fria, ic.

Den Andra:

Skön Anna.

Der växte en ros så fager opp ic.

Förlöfning,

af J. P. Sundström, 1848.

5. Handen tog hon strakt tillbaka. Och gick bort, helt mislynt se'n. Nu jag ropte: "blif min maka!" Men då var hon ute re'n. "Nej!"